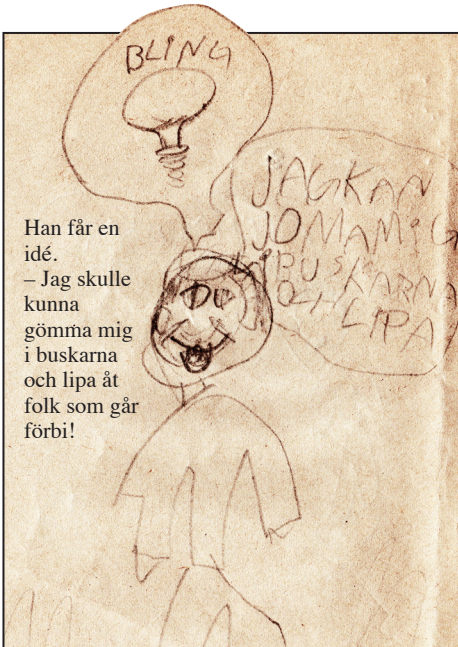

Calsån är ute och går.
Han visslar på sin
signaturmelodi. Då
får han syn på några
buskar vid vädkanten.
– Titta buskar, säger
han fundersamt.

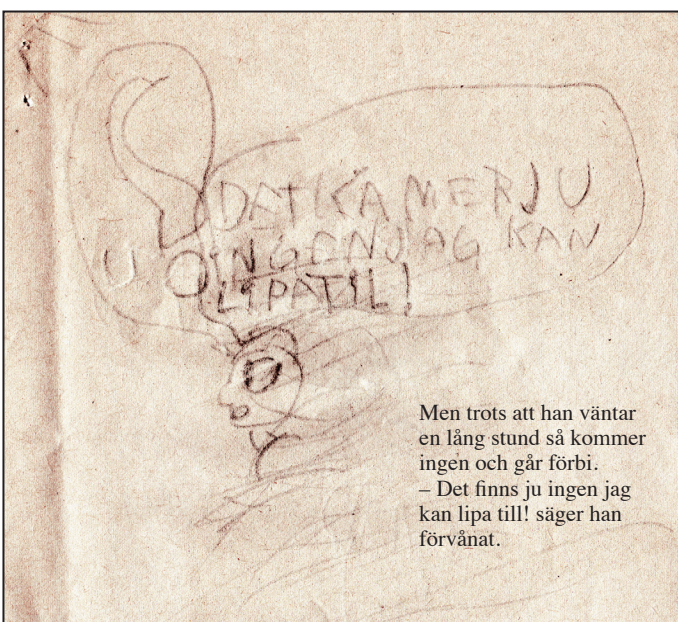
Han får en
idé.
– Jag skulle
kunna
gömma mig
i buskarna
och lipa åt
folk som går
förbi!

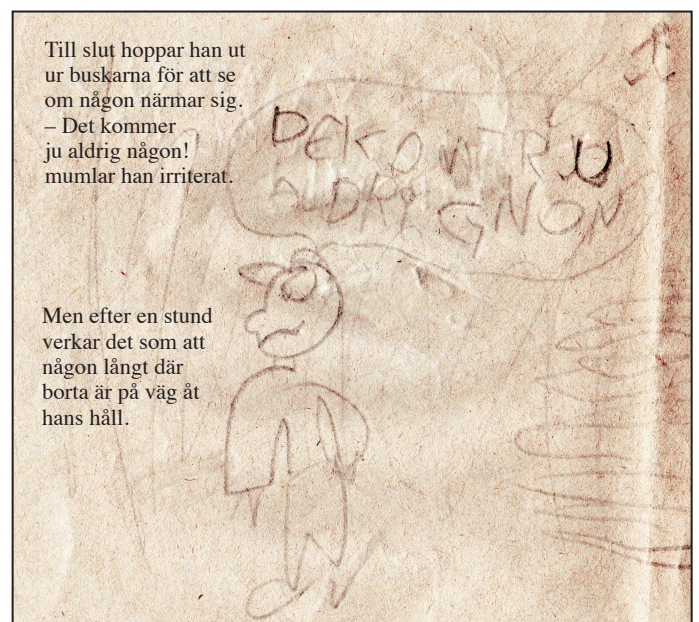
Sagt och
gjort. Calsån
hoppas in i
buskaget.

Utifrån syns
han nästan inte
alls. Han ställer sig så han kan
kika ut mellan några grenar på
alla som passerar förbi.

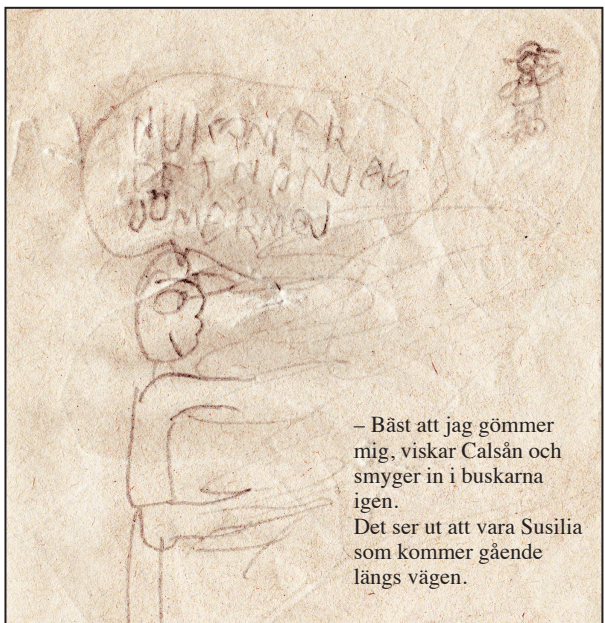

Men trots att han väntar
en lång stund så kommer
ingen och går förbi.
– Det finns ju ingen jag
kan lipa till! säger han
förvånad.

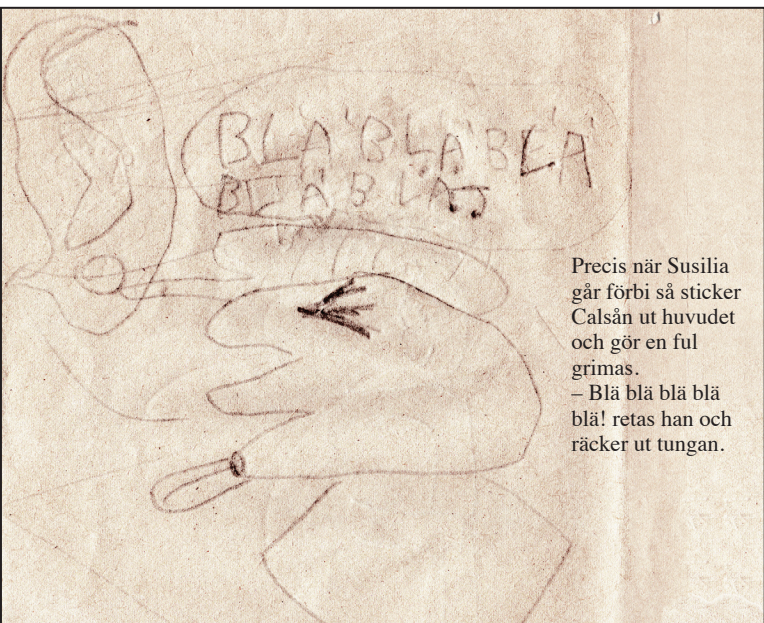

Till slut hoppas han ut
ur buskarna för att se
om någon närmar sig.
– Det kommer
ju aldrig någon!
mumlar han irriterat.

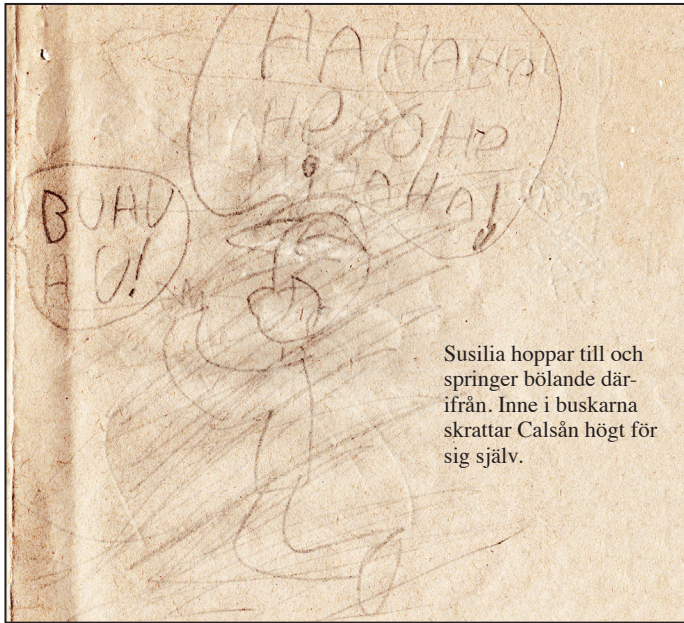
Men efter en stund
verkar det som att
någon långt där
borta är på väg åt
hans håll.

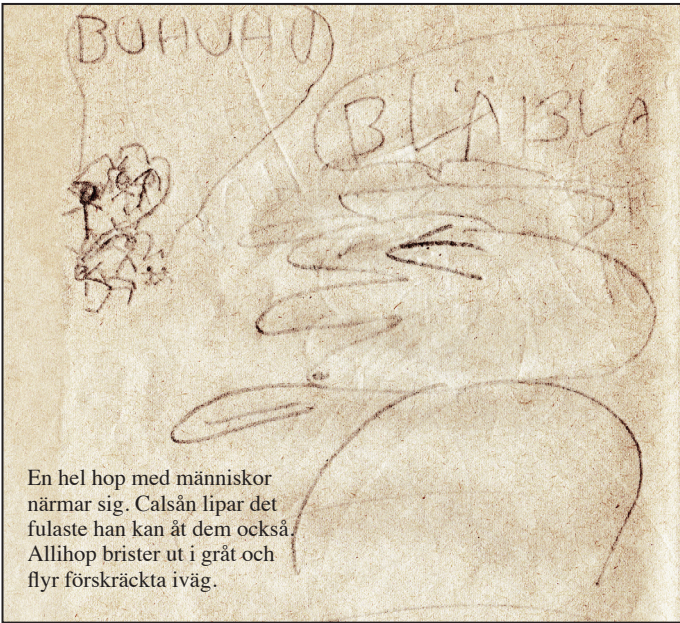
- Bäst att jag gömmer mig, viskar Calsån och smyger in i buskarna igen. Det ser ut att vara Susilia som kommer gående längs vägen.

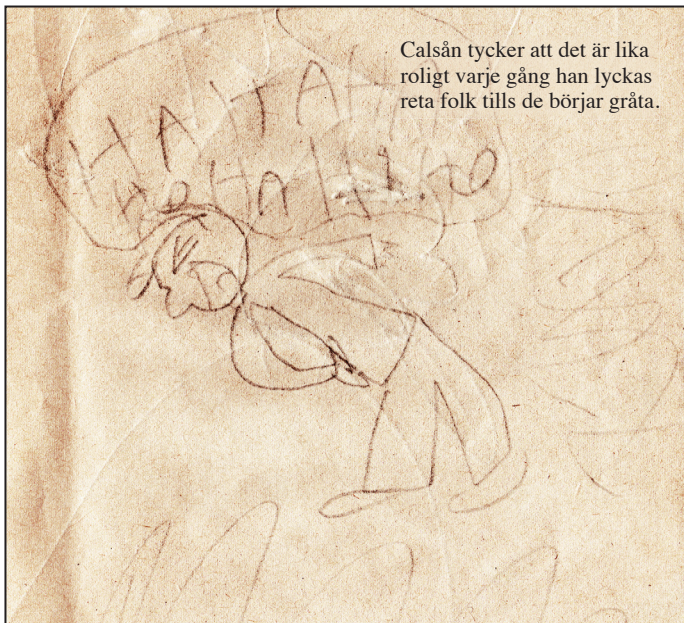
Precis när Susilia går förbi så sticker Calsån ut huvudet och gör en ful grimas. - Blä blä blä blä blä! retas han och räcker ut tungan.

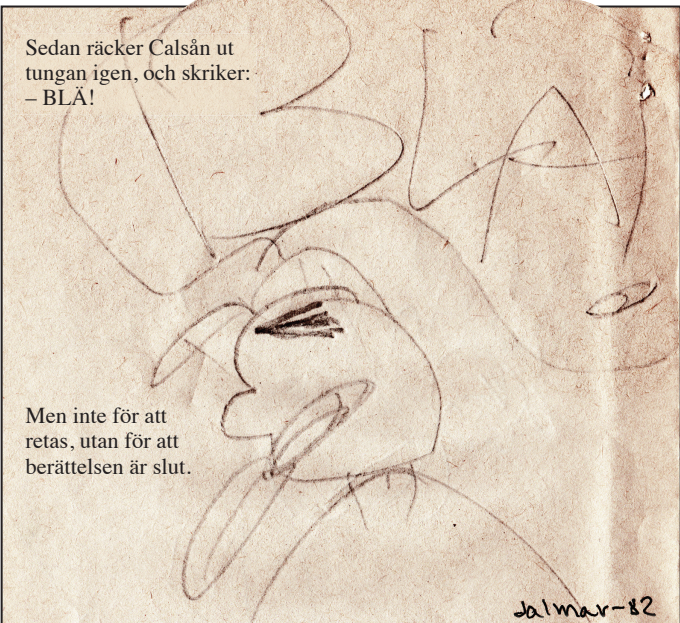
Susilia hoppar till och springer bölände därifrån. Inne i buskarna skrattar Calsån högt för sig själv.

En hel hop med människor närmar sig. Calsån lipar det fulaste han kan åt dem också. Allihop brister ut i gråt och flyr förskräckta iväg.

Calsån tycker att det är lika roligt varje gång han lyckas reta folk tills de börjar gråta.

Sedan räcker Calsån ut tungan igen, och skriker: - BLÄ!

Men inte för att retas, utan för att berättelsen är slut.